

de illuzie verscheen die de bijbelsche landschappen van den grootvader zoo eerbiedig belichtte.

Men verhaalt van hem, hoe hij, onder den drang der omstandigheden, gaandeweg zijn bijbelsche voorstellingen varen liet. Meer dan zijn kunst leed de kunstenaar zelve daaronder: als van alle Hollandsche romantici lag ook Schwartz's kracht in het reële, in de gevoelige weergave van het levende menschengelaat. Zijn modellen nam hij liefst uit eigen gezin, uit den kring van verwanten en vrienden, van wier bemind gezicht, in een atmosfeer van teedere vertrouwelijkheid, hij zijn beste portretten maakte.

Het intieme kenmerkt het portret der Schwartz's: Thérèse en Georgine in haar zuiverste werk geven den mensch op de gemoedelijke manier, die bij den vader kiesche terughouding, bij Lizzy Ansingh speelsche vrijmoedigheid, bij allen de ingeboren distinctie doet gevoelen.

Dit speelsche, vrijmoedige, zit nog niet in het portretje, dat ze, heel jong nog, van haar moeder maakte; het is aandachtig, nauwlettend, serieus; het is, vol teedere genegenheid voor model-en-omgeving, zuiver en zorgzaam geschilderd; 't heeft, in zijn fijne levendigheid, iets van den ingehouden trant van Thérèse's vroege portretten.

Van haar leert Lizzy schilderen.

In het oude huis der Schwartz's, kalm en statig aan de stille buiging eener oud-Amsterdamsche gracht, zit Lizzy als klein kind uren lang in tante's atelier. Ze ziet er de schitterende portretten die tante Thérèse van de Hollandsche beaumonde maakt: de dames in statiekleed met paarden rond den witten hals; de mooie kinders in 't wit met rozen in het haar en kleurige waaiers in de kleine handen. Met haar poppen en haar prenten scharrelt ze rond in de kamers, waar het schemergroene licht van de beschaduwde gracht allerlei moois omgloort: oude meubels en familieportretten, sieraden en klein pronkgerief waar de tantes zuinig op zijn en een kind niet aan mag komen. Zoo, spelend en droomend, gaan voor karakter en uitzicht van 't omringende haar zinnen open; al de lieve, vertrouwelijke dingen doen voor haar verrast gezicht hun zedige kleuren blinken; al de poppen waarrond ze haar kinderlijke verzinsels spon hernemen hun rol in de spelen harer rijpende fantasie. . .

Zoo, zoetjes aan, mag ze zelf wat probeeren: een beetje knoeien met verf, waar tante al gauw ernst achter voelt; voor haar tienden verjaardag zal Lizzy een klein eigen hoekje hebben in tante's groote atelier.

Eer 't zóóver kwam was er de schooltijd met het onvermijdelijke leeren. Het teekenen schoot er bij in. Maar de lust bleef en op haar achttiende jaar wordt Lizzy door haar tante naar de Akademie gebracht om er de noodzakelijke studie te maken.

Lizzy Ansingh is thans, als volleerde schilderes, tante nog heel dankbaar